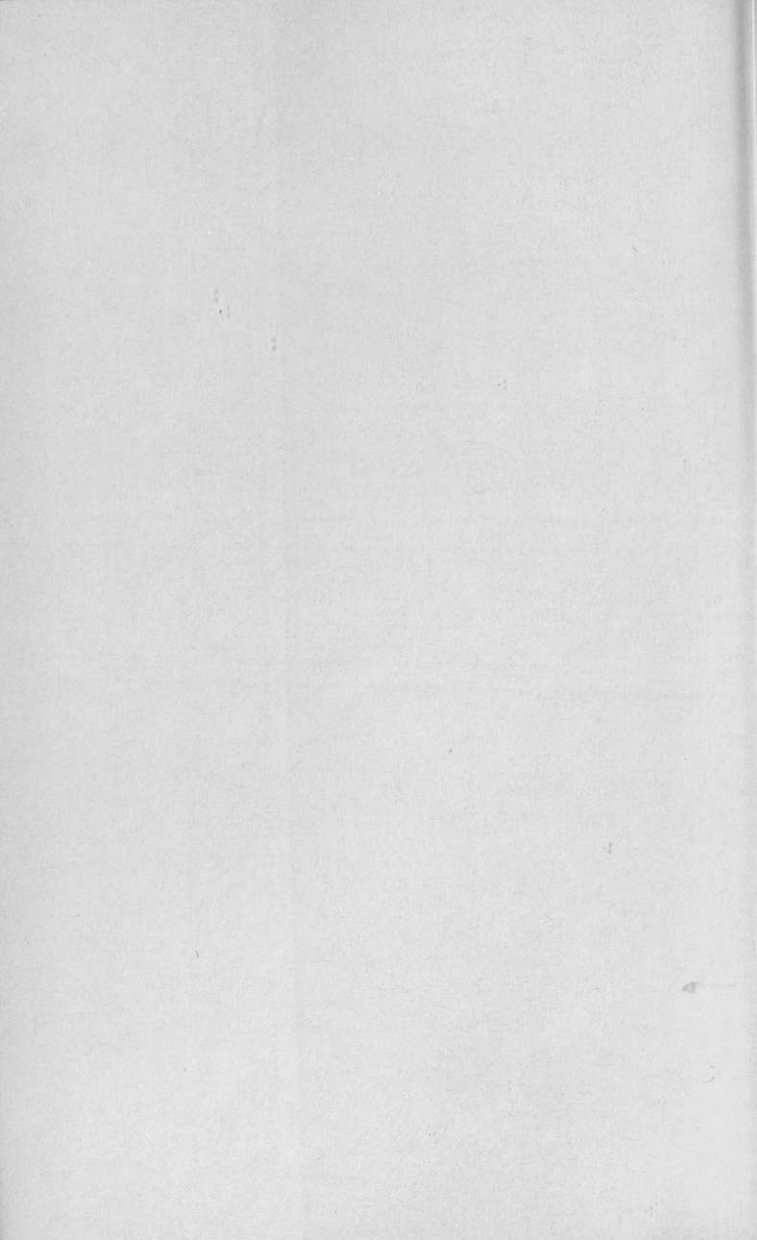

Milka Dovgan Debevec

NAŠE POTI

Milka Dovgan Debevec

NAŠE POTI

0 701424

200918613

Dragi bralci!

Oglašam se Vam s svojo drugo zbirko pesmi. Sama sebe sem presenetila, da sem v času enega leta toliko napisala. Naslov te zbirke je Naše poti, ker pesmi opisujejo poti skozi življenje in tudi starost. Nekaj pesmi opisuje življenje na vasi, ko sem jaz odraščala. Ljudje moje rojstne vasi Prem bojo začutili z mano, ko opisujem vaške poti, po katerih oni še hodijo, a jaz sem daleč od njih ...

Milka Dovgan Debevec

NAŠE POTI

SLOVENEK LJUBI

*Slovenec, ljubi, ljubi
to slovensko zemljo,
kakor so jo ljubili
naši dedje
in naši očetje,
kakor so jo ljubile
naše babice
in naše matere.*

*Ne prodajajte te zemlje tujcem,
prodajati jo tujcem bi bil greh.
Če jo boste prodajali,
zemljo slovensko,
samo pot bo še vaša
na tej naši zemlji slovenski .*

*Tujci boste postali Slovenci
na lastni zemlji.
To bi vas bolelo,
ko bi na lastni zemlji
ne bili gospodarji.*

*Slovenec, ljubi, ljubi
to slovensko zemljo
in njen jezik
in ljubite se med seboj,
kakor Vas ljubi
vsemogočni Bog.*

NAŠIM PREDNIKOM PREMA

Po tej poti v polje,
trudni po tej poti
nazaj v vas.

V vozove, naložene
s pridelki, drvmi in senom
so kmetje živino vpregali
in jo priganjali v ta hrib.
Več tisočev vozov je romalo
v ta hrib,
ko so vozili kamenje za cerkev.

V vojnem času,
s svincem v srcih
so vas talce iz Kilovč
vozili po tej poti
na premsko pokopališče.
Brez sledi sorodnikov,
da bi za njimi jokali
ali zmolili Oče naš.
Sorodniki bili so odpeljani
v izgnanstvo,
domovi bili so požgani.

Ta pot je sveta,
prepojena

*z naporom, znojem in trpljenjem
ljudi in živali moje vasi.*

*Peš in bosih nog
grem v ta hrib.
Prehodite to pot
z menoj do cerkve.
V cerkvi Oče naš zmolimo
za duše njih.
V poklon, spoštovanje
našim ljudem,
ki šli so skozi trpljenje
v spomin.*

NA PREM

*Na Prem me vabi hiša domača,
tisočletni grad
in farna cerkev svete Helene.
Med gradom in cerkvijo
stoletne hiše se skupaj držijo.*

*Čez reko Reko gor na Prem,
na Prem spet grem.
Tu gori na Premu res je lepo,
vse sončno je tukaj,*

*v dolini megla.
Tu gori na Premu
nobene ni ravne poti,
pa gori, pa doli
vse vodijo poti
v našo vas in iz vasi.*

LJUBEZEN

*Raztresla bi rada
med ta narod moj slovenski
ljubezen.*

*V Evropi, mali narod,
le drži skupaj,
da se ne boš zgubil.*

*V roko
naj vsak prebivalec
sosedu seže
in ima ga rad.*

*Ljubezen, ljubezen
med vse ljudi sejem,
ljubezen je veselje,
sovraštvo vojno rodi.*

Učil je Jezus,
naj ljudje med seboj
se ljubijo.
Še ni povsod ljubezen pognala,
četudi med vse narode jo je sejal.

Ljubite se, ljubite,
ljudje moji,
naj veter pomladi
ljubezen
zaseje med vami.

NE BIČAJTE

Ne bičajte bratov mojih!
Če preveč jih boste
bičali,
šli bojo v tuje kraje,
ne bo jih več nazaj.

Boste govorili,
kakšni da bili so bratje.
In kako to,
da niso rodne gnezda znali ljubiti.

A v srcih vaših
boste čutili,
da ste jih spodili.

KORENINE

V gozdu drevje
vsako zase živi,
a pod zemljo korenine
skupaj se držijo,
v slogi drevje mogočno živi.

Majejo jih moči burje in neurja,
a ne izpulijo dreves,
kjer pod zemljo
skupaj se korenine držijo.

Njih moči pod zemljo
večje so od moči burje in neurja.
Tudi mi držimo skupaj,
da močnejši bomo,
v slogi dolgo bomo živeli,
nihče nas ne izpuli.

DVA BRATA

*Dva brata
samo eno deko
sta imela.*

*Vsak k sebi
sta jo vlekla,
raztrgala na pol.*

*Ko bi se skupaj stisnila,
s celo deko pogrnila,
obema bi bilo toplo,
tako pa zebe oba.*

NAŠE POTI

*Nismo tako majhni,
da bi ne bili
lahko še manjši.
Nismo tako veliki,
da bi ne bili lahko še večji.
Nismo tako revni,
da bi ne bili lahko še revnejši.
Življenjske poti ljudi
se stopnjujejo*

*na boljše ali na slabše,
na več in manj
skozi naše življenje.*

*Nismo samo to,
kar mislimo, da smo,
ampak smo tudi to,
kar drugi ljudje
mislijo o nas.
In kdo na tem svetu
bi ne bil rad
nekaj več kot manj?*

*Ne bodi človek
ošaben in ponosen nase,
čez noč se vse spremeni
na boljše ali na slabše.*

*Videl si nebotičnika
najvišja na svetu,
ponos Amerike,
pa sta se podrla v eni uri
in pokopala mnogo ljudi.
Tako se podirajo
tudi naša življenja.*

*Na koncu življenja
vse naše poti
vodijo na isti cilj,
nas vse, revne in bogate,
izobražene in navadne ljudi.*

V MESTU

*Sedim na klopi
v malem parku mesta,
ene trave in nekaj cvetja.
Nebotičniki na obeh straneh ceste
štrlijo v nebo,
ne pustijo, da bi sonce
svobodno razprostrlo žarke.
Hrup avtobusov, avtov
me vznemirja.*

*Reka ljudi hiti po pločniku
po vsakdanjih opravkih
ali si ogledujejo zanimivosti mesta,
samo pri semaforjih se ustavijo
ali vstopijo v trgovino.*

*Tujec ob tujcu,
nihče nikogar ne pozna,
vsi hitijo, vsak za sebe
po svojih opravkih.*

*Star mož se je usedel zraven mene,
ogleduje si mimoidoča mlada dekleta,
gledam ga, kako jim sledi
stari mož z očmi.
Obuja spomine na mladost
ali nima kaj početi?*

Tu nekoga čakam,
ki bi moral že biti tu
in si ogledujem tuje obraze ljudi,
ki so prišli
z vseh strani sveta,
nekateri še oblečeni v nošo
iz svojih dežel.

A obide me grenak občutek,
ko vidim ženo z
objokanim obrazom,
obraz brezdomca,
obraz starega človeka,
ki se s težavo premika.
Kako to, da takšni ljudje
živijo v vseh mestih sveta?
Žalost, siromaštvo in starost
je povsod po svetu doma.

TA DAN

*Ta dan je čudovit dan,
dan, ko vsakdo bi moral biti vesel
in nasmejan,
tako čudovit je ta dan.*

*Ne pokvari tega dne,
sam sebi ne
in za druge vse,
ki radi te imajo.*

*Ne, ne, ne pusti se,
da bi te prevzeli
občutki žalosti, potrnosti
tega čudovitega dne,
ki je bil ustvarjen tudi za te.
Bojuj se sam s seboj,
ne pusti se,
da bi te prevzeli občutki
potrnosti tega lepega dne,
ki ga je Bog ustvaril tudi za te.*

DOBER DAN, GOSPOD

*Doma iz iste ulice mesta,
srečevala sta se
v trgovini, na cesti,
na železniški postaji
in na avtobusu.*

*Z veselim obrazom,
prijaznim pogledom
je nekega dne
pozdravila gospoda.*

*A on ji ni odgovoril,
gospod po izobrazbi
ni pripadal njenemu stanu.
Onadva se nista srečevala
na istem delovnem mestu.*

*Tako sta potovala
in se srečevala veliko let
brez besed.*

*Nekega dne na njenem delovnem mestu
v domu onemoglih,
jo je nekdo prosil
za požirek vode.
Prinesla mu jo je,*

spoznala,
da je to gospod iz njene ulice,
s katerim sta se srečevala
mnogo let brez besed.

V CERKVI

Pri matere Marije oltarju
so žene vzklikale materi Mariji litanije.
Proseče so vzklikale te žene,
med njimi bila je tudi moja mati,
tako proseče so vzklikale,
da sem v sebi
začutila teh žena bolečino.
Zato se tam nisem več usedla,
poslušati njih prošnje me je bolelo.
A! res življenje je tako težko,
da tako proseče k tebi,
Mati božja, so prosile in molile
te žene?
Sem se otrok spraševala.

PRIJATELJI MOJI

*Vas še kdaj bom videl,
prijatelji moji?*

*Šli ste v noč,
nazaj bilo vas ni več,
prazna ostala je vas,
brez vas,
prijatelji moji.*

Matere žalujejo za vami.

*Življenje doma
bilo vam je težko,
vam bo življenje v tujini lažje,
prijatelji moji?*

*Skupaj smo se igrali, lovili, smejali,
skupaj smo krave pasli,
skupaj smo peli
pod vaško lipo.*

*Vas bom še kdaj videl?
Še matere vaše ne vedo,
če videle vas še kdaj bojo.*

*Zdaj vračate nazaj se
v rodno vas,
prijatelji moji,
obujate spomine na čas,
ki skupaj preživeli smo ga,
prijatelji moji.*

*Zdaj nič ne pričakuje od vas domovina
in tudi tujina več ne,
matere na vas ne čakajo več,
zdaj starosti leta so vas objela,
kakor nas tu doma,
prijatelji moji.*

MOJ VAŠČAN

*Ti si se vračal s šopom šmarnic,
a mi smo šli jih nabirat.
Ob srečanju
nas nisi pozdravil,
mi ne tebe.*

*Tisti trenutek
je vzklik v meni občutek,
da si samotar.
Tako daleč po šmarnice
šel si sam.*

*Moj vaščan, življenjsko pot
si prehodil sam.
Žal mi je,
da si nismo zaželeli
dober dan tisti dan.*

V preranem grobu zdaj
že spiš, vaščan,
prepozno, da bi še kje
se srečala midva,
voščila si dober dan.

MATI SE SPOMNE

Samo mati
se spomne še
svojega sina,
ki so ji ga ubili,
ko je bežal čez mejo,
drugi so ga že vsi pozabili.

Sedaj je že stara,
sedi pred hišo
oblečena v črnino
vse od takrat,
ko so ji ubili sina.

Z nekom se pogovarja,
a s kom,
ko tu nikogar ni?
Pogovarja se
z mrtvim sinom.

*Ona mu pravi,
saj ni več daleč dan,
ko se vidiva
v tvojem svetu,
moj sin.*

KONJI

*Čakam vas, čakam,
divji konji,
da pridete pome,
da me odnesete
od tu proč,
kamor vas je volja,
potrebujem nove kraje,
nova obzorja.*

*Sredi noči si prišel
pome, konj.
Silil si skozi okno v sobo,
da sem se te ustrašila,
tako na hitro, konj, pa res ne morem s tabo.*

*Kaj to pomeni,
da v sanjah si me zbudil,
me prestrašil, divji konj?*

VOJAKI

*V vas so prikorakali vojaki ,,
otroci so jim šli naproti,
mislili so,
da so jim lačnim
prinesli kruha, piškotov, čokolade.
V težkih nahrbtnikih
in v rokah
ni bilo nič,
kar bi lahko dali otrokom,
še vojakom je šlo na jok,
ko so videli obraze teh otrok.*

*O, ko da bi pozabili,
kje spravljeno
je orožje sveta
za boljšo prihodnost
otrok sveta.*

HVALA, MATI, OČE

*Nihče nam ni bral pravljic,
nihče z objemi
in poljubi
ogreval naših mrzlih lic,
pa vendar
hvala, mati, oče,
za vse kar sta nam dala!
Veliko sta nam dala,
vsa za nas otroke
sta se razdala.*

ZEMLJA MATI

*S starimi avti, hladilniki,
s strupenimi plini,
s kemikalijami, smetmi,
smo te onesnažili,
mati Zemlja.*

*Sedaj dihamo
nečist zrak,
pijemo nečisto vodo.*

*Počasi se zastrupljamo Zemljani.
Tega smo sami krivi.*

*Premalo te spoštujemo,
mati Zemlja,
ti si boš nekoč opomogla,
mi bomo izginili.*

POKLICNI VOJAK

*Sedaj si poklicni vojak,
ki se ne zna
več jokati, smejati,
postal si robot,
ki nima srca.*

*Zdaj streljaš na cilj,
drugi vojaki tudi streljajo.
Cilj njihov si ti,
pravijo, da njihov si sovražnik,
četudi te ne poznajo,
samo drugačne uniforme
kot ti imajo.
Upam, da poklicni vojaki
bojo nekoč miru prinašalci.*

ŠEMA IN PUST

*Ej, nič ne bodi v zadregi, Franc!
Saj sva že skupaj plesala.
Bila sem jaz šema,
bil ti si pust.*

*Sva skupaj plesala,
se sladko smejala,
spoznala sem te
po besedi in smehu
in moram ti reči,
dopadeš se mi
sedaj, ko vidim
še tvoj obraz in oči.*

*Zaljubila sem se v tebe Franc,
smejala se bova in rada se imela,
vedno vesela bova bila,
dokler bova živela.
A ko pride spet pustni čas
Franc, spet bova šema in pust.*

TA ČAS

*V hiši sem sama,
ura tikitaka,
tega dne je že odtikitakala,
prišel je že večer.*

*To je vse, kar ura dela,
spet mi kaže, koliko je ura,
in ne prehiteva.*

*To, kar delam,
moralo bi biti že narejeno.*

*Vse me prehiteva,
ta čas mojega življenja
prišel je prehitro,
ura še tiktaka,
v dneve vedno isto
pesem poje.*

*A na steni
koledar 2004 kaže.
Kako hitro si prišlo,
kako na hitro, ura,
si jih odtikitakala, ta leta.*

*Sama v hiši,
tvoje tikitakanje je moja družba*

za danes.
Jutri mogoče kdo pride na obisk.
Pa tudi, ko moje srce
prenehalo bo bit,
ura ti boš še tiktakala
prihodnji čas.

ZELJNATA GLAVA

Zeljната glava ob glavi na njivi,
vse glave so si podobne.
Ko glavo zelja prerežem na pol,
se čudim, koliko listov
se skupaj je stisnilo,
da nastala je glava.

Tudi naše glave so si podobne.
Če zdravnik na pol prereže lobanjo,
ne vidi razlike,
vsi imajo v glavi iste stvari.

A kaj je vzrok,
da tako se razlikujemo ljudje?
Morda pa je v glavah
intelektualcev za en list zelja
več možganov,
da tako se razlikujemo ljudje.

*A vsi smo potrebni
med seboj si ljudje,
kakor črke abecede
od A do Ž.*

SIROTA

*Duhovnik iz knjige je bral,
nežnar s križem,
krsta očeta na ramenih
štirih mož.
Za njimi črn trak ljudi,
v rokah cvetje poletja,
gor v hrib so lezli mimo Povžerja
med hiše vasi.*

*Žalostno zvonovi so peli,
v cerkvi odmolili Oče naš.
Prve lopate zemlje
padale so na krsto,
ko si uboga zaječala,
še le, ko si hotela nasloniti
svojo težko bolečino
na steno cerkve,
je pristopila sorodnica,
da si se naslonila
na njeno ramo,
uboga sirota brez matere in očeta.*

POTI LJUDI

*Naše poti
posamezne, samotne,
v dvoje,
skupinske, ljudske,
nas vse nekam vodijo
iz dneva v dan.*

*Iz dneva v dan
nekam hodimo, vozimo, letamo,
a naše poti se tudi končajo,
ko prenehamo živeti.*

*A na te poti
stopili bojo drugi ljudje,
ko nas ne bo.*

*Iz dneva v dan
boste hodili po že
shojenih poteh
ali boste nove naredili.
A ne hodite po poteh,
ki vas vodile bojo
v razočaranja, nesrečo in obup,
ljudje, izognite se takih poti.*

V BARKI SAM

*Sredi morja sam,
sam in barka jadrnica.*

*Sam krmariš
iz dneva v dan.*

*Modrina neba,
modrina morja,
podnevi sonce,
ponoči luna
te spremljajo
iz dneva v dan.*

*Ob barki
kot gore visoki valovi
se valijo,
zdaj igrajo se z barko,
zdaj lahko te požrejo z barko vred.*

*Pogumen si,
ne bojiš se viharjev,
tvoja jadrnica
kot igrača sredi morja,
tvoj cilj je
obkrožiti z jadrnico
morja sveta.*

V skledi z vodo
mala papirnata barčica plava.
Otrok se veseli
in jaz z njim,
od tu si ne želim.

KRESNICE

Zatekla sem se za kresnicami,
skupaj stisnila dlani
in mislila,
da v dlani te imam,
kresnica,
a te ni bilo.

Za mnogimi stvarmi
sem v življenju tekala,
a jih nisem ujela.

A morda ob rojstvu
bilo je že določeno,
kaj bom in kaj ne bom
v življenju.

Tako kot v čebeljem panju
ali v mravljišču,
vse je že vnaprej določeno,
kdo kaj dela.

V ČOLNU

Brez skrbi veslaš,
čoln tvoj po morju plava.
A iznenada prišla je nesreča,
voda v čoln prihaja,
predaleč od obale,
da ven bi skočil,
zavezal čoln k obali.

Vodo zajemaš z vedrom,
nazaj jo v morje zливаš,
a ne zaustaviš prodiranja vode,
ki sili v čoln.
Nikogar ni,
da bi te slišal,
če bi na pomoč zakričal.

Vse hitreje iz čolna vodo zливаš,
utrujen si že,
ne veš, kam zdaj
te nosi čoln.
A vedno več je v čolnu vode,
iz čolna moraš ven, a kam?
Ta čoln edina tvoja je posest,
a kaj ti zdaj je čoln,
ko v njem se potapljaš?

Na ustnicah molitev,
prosiš Boga za rešitev
in upaš, da prišla bo pomoč.

Uspeš odtrgati od čolna desko
in z njo skočiš v morje,
z njo nekam plavaš.
A kam te nosijo valovi,
še sam ne veš.
Le upaš, upaš, da bo prišla pomoč.

A da ostal si v čolnu,
še ti bi z njim
na morskem dnu bil pokopan.

Z malo ladjo pripluli so ribiči
ti naproti,
rešit ti življenje.
Izčrpan, a hvaležen
od veselja žarel je tvoj obraz.
Četudi nimaš čolna,
ki je bil edini tvoja last,
se veseliš, da še živiš.

NA VASI

ORANJE, SEJANJE

Raztrešen vol na njivi,
vprežen konj in vol,
na plug oče uprt,
hija je dejal brat.

Prva brazda se je zavila,
kakor doma potica ali štrudelj.

Ob zavijanju brazd
je zadišalo po zemlji.

Kakor da se nam je približala
in hotela reči:

Spet sem oživela,
spet bom rodila,
kar boste v mene
posadili in posejali,
pridni ljudje.

Z brano smo poravnali brazde.
Oče je sejal pšenično seme.

Ko sem poleti zagledala
zlato klasje na njivi,
se mi je zdelo,
da je moj oče sejalec
najpomembnejši človek
na svetu.

*Zemlja je rodila naš kruh,
mi pa smo ji dajali naše moči,
od težkega dela imeli
žuljave dlani.*

*O zemlja, ti nas hraniš,
ti si nas vseh ljudi mati.*

SLIVE

*Ob njivah ste rasle,
vse obložene s cvetjem,
da so bile veje
rahlo upognjene,
v travi več beline
kakor zelenila.*

*V jeseni smo obrali slive,
dober sadež.
Iz sliv smo kuhali žganje,
čista kot voda tekočina.
Z njo si možje
zdravijo razočaranja
in srčne rane,
ozdravijo rane,
pokvarijo zdravje.*

*A stare slive
je bilo treba posekati
in nove zasaditi.*

*Staro slivo sva podirala
z očetom kleče,
šoganj sva si dajala in jemala,
kakor da se igrava.*

*Žalostno pesem je pel šoganj,
drevo je umiralo,
kaplje strjene krvi,
so padale v travo.*

*Nazadnje je sliva zaječala
in padla.
Odeto v srebrno svilen mah
je deblo ležalo na tleh.*

*Deblo smo sežagali,
na kratke kose.
Ko sem jih polovila s sekiro,
sem imela občutek,
da sliva ni samo les,
zaradi barve strjene krvi,
ki je v notranjosti debela.
Nazadnje je sliva postala pepel.*

STARA HIŠA

Stara domača kamnita hiša
ni več takšna,
kakor bila je včasih.
Iz naše kuhinje nekdanje
sneli so kljuke s stropa,
škrl na tleh ni več,
tudi zidanega špargeta
ni več, so ga podrli.
Krušne v zidu ni več peči,
vzidanega kotla tudi ni,
pač kjer smo kuhali šnops,
pozimi tudi ni.
Ni več stare menderge,
na njej se je mesil kruh.
Tudi stare kredence ni več,
vse so vrgli v smrti.
A pred hišo tudi štirne več ni,
stene niso več hrapave,
sedaj vse tako izgleda,
kot da to je nova hiša,
nič ni v njej ostalo
iz otroštva mojih let.

MOGOČNO DREVO

*Mogočnega drevesa seme je pognalo,
presadili so ga
v malo skledico,
da bonsai je postalo.*

*Tu se bori že pol stoletja
za življenje,
še ima zeleno listje,
ne umira, a trpi.*

*Je občudovano, negovano,
obvarovano pred mrazom
in nevihtami.
Obrodilo je seme to drevo,
upa, da seme
bo padlo na rodna tla,
ugodna za rast,
da mu ne bojo
rezali korenin in vej,
da ne bo postalo bonsai
da bo svobodno rastle in živelo.*

*Pognalo je očeta seme
daleč od rodne zemlje,
kako naj ve drevo,
kam mu vetrovi odnesejo seme.*

*Vsa semena ne padejo
na plodno, za rast ugodno zemljo.
A vsako drevo bori se za obstanek
tam, kjer se zasadi.*

*Tudi ljudje ne vsi
živimo v ugodnih okoliščinah,
a vsak se bori za preživetje,
kakor ve in zna.*

V JESENI

*Brat bil je star let deset,
v ogradi je pasel krave,
na žerjavici pekel je koruzo
in na mene pazil.*

*Pečeno koruzo sva jedla
a nesreča je huda se zgodila,
prvi zob sem izgubila.*

*Jož, sem jokala,
kakšna da bom brez zoba,
pa še kri je tekla.*

*Brat me je tolažil,
krave pasel, koruzo pekel
in učil me,*

*kako se krave pase,
tam kjer ni ograje,
a na njive tudi niso smele krave.*

KLAC

*Gor pa dol po vasi klač hodi,
stopi v hišo in čaka,
če mu kdo nudi
prijazno besedo,
se usede, pogovarja.*

*Če nihče z njim
se noče pogovarjati,
iz hiše gre, v drugo vstopi.
Tam, kjer doma so
prijazni ljudje,
se usede in pogovarja,
če otroci so pri hiši,
z njimi se klač igra.*

DEŽ

*Krompirjeva vreča
za dežni plašč.
Debele kaplje dežja z vreče
so mi padale na nos.*

*Premočena kakor krave
do kosti,
čevlje raztrgane,
sezula sem jih,
v njih ni bilo mogoče hoditi.*

*Še daleč pod hribom
sem gnala krave
z gmajne domov.*

POD LATNIKOM

*Pod latnik stole
in mizo so prinesli.
Pogrnili so mizo s prtom,
z domačimi dobrotami
in vinom.*

Goste iz Avstralije gostili,
gospod prišel obiskat
dobrotnico kmetico,
ki skrila ga je v času vojne,
življenje mu rešila.

VRBE

Med potjo in potokom
ravnica,
zasajena s starimi vrбами.
Hodila mimo vas sem poleti,
ko vračala sem z gmajne
vsak dan se pastirica.

V večernem mraku
izgledale ste vrbe,
kot da od strahu
pokonci lasje so vam štrleli.

Nekega dne
sem se vas ustrašila.
Izgledale ste vrbe
kakor velikanski možje,
čudila sem se.
Kdo vam vklesal je v debla
oči, nose, usta?

*Pripovedovala sem ta prizor
mlajšemu bratu,
mu šlo je na smeh.
To bil sem jaz!
S sekiro sem vsaki vrbi
vklesal obraz.*

VDOVA

*V naši vasi je živela vdova,
imela je dva otroka
in dve suhi kravi.*

*Nihče ji ni nudil pomoči.
Za vsako
delo je prijela sama,
doma ali na polju.*

*Za svoje otroke
je skrbno skrbela,
bila jim je mati,
bila jim je oče.*

MALINE

*V robidi nabiram maline.
Joj, koliko naše pokrajine
se z njo je zaraslo,
še njive.
Vijoličasto rdeče
so mi roke, nohti in ustnice
od zrelih, sočnih malin,
kakor da sem doma.
Danes imam pobarvane nohte,
našminkane ustnice.
A jutri bom brez laka in šminke,
vse dokler spet šla bom
nabirat zrele maline.*

PRI SOSEDI

*Pri sosedi mlada žena
me s hudičem je strašila.
V ognju, v krušni peči
da se skriva,
mi je govorila,
domov me podila.*

*V zadregi sem otrok proseče
v staro ženo gledala .*

Nič ni rekla,
a v njenih rokah
iz testa štručka pletena
se je oblikovala,
kakor prejšnje dneve,
ko pri hiši ni bilo neveste.
S hlebci v peč je dala štručko
na žareče oglje.
Čakala sem,
da se moja štručka je spekla,
potlej pa sem šla domov.

Mladi nevesti ni bilo mogoče
me domov spoditi.
S sosedovo smo hišo
eno steno si delili,
odkar sem shodila,
tam mi bil je še en dom.

Vsak dan še se v krušni peči
za mene
s hlebci pletena je štručka pekla.
Ko bilo ni več dobre stare žene,
še k nevesti sem hodila na obisk,
ona plesti me je učila.

A od takrat,
ko prišla je nevesta k sosedi,
hudiča se ne bojim,
bojim hudobnih se ljudi.

POD GORO

Tu pod goro živi in dela,
orje, seje, pleve,
a da gor bi plezal
na goro,
to mu še na misel ne pride.

Veseli ga pogled
gor v goro,
a da bi na goro plezal
in se izpostavljaj nevarnosti,
to mu še na misel ne pride,
plezat gor na goro.

So pa ljudje,
ki tod mimo prihajajo
in plezajo na goro,
da dojamejo višino,
lepoto in razgled
z gore.

*A on, ki pod goro
živi in dela, pravi:
Naj človek dela,
kar ga veseli,
samo da pošteno živi.*

NA OGNJIŠČU

*Usedla sem se na nizko klop
na ognjišču pri sosedu.
Zadnji sončni žarki
so se spoprijeli z ognjenimi plameni.
Dišalo je po suhih klobasah,
ki so visele ob steni.*

*V kotel je soseda zamešala polento.
Potem je prišlo še nekaj sosedov
na klop,
kjer je prijetno grelo v noge.*

*Vaški lovec samotar
je prišel s psom.
Pogovarjali so se samo starejši,
lovec je zadremal.*

Plameni so pojemali,
žarela je žerjavica.
Pozno je že,
je godrnjala gospodinja
in vlekla lovca za rokav.
Otroci smo poskakali
z ognjišča in šli domov.

KRUH

Kmečki otroci smo vedeli,
da kruh ni zrasel v trgovini.
Bili smo zraven pri vseh opravkih,
pri oranju, sejanju, žetvi in mlatvi
in videli, kako so žito drobili
težki mlinski kamni v moko.

Videli, kako je mati
vsak dan mesila kruh,
kako je hlebec vzhajal,
se pekel in pečen prijetno dišal
in bil okusen.

Tudi vi, otroci,
bi morali iti pogledat,
kako si vaši očetje in matere

*služijo denar,
v tovarni, pisarni ali kje drugje,
da lahko kupijo v trgovini
hlebec kruha sebi in vam.*

KUKAVICA

*Pravijo, da ko spomladi prvič
slišimo te pet ku-ku, ku-ku , ku-ku,
če nič denarja ni v žepu,
celo leto prazen bo ostal.*

*Prazen vsako leto,
ko si prvič se oglasila,
prazen, brez denarja
je bil moj žep.
Tudi letos je tako,
ko si prvič se oglasila kukavica,
prazen bil je spet moj žep.*

*Res je, da nimam denarja,
a veselja, ko zaslišim te zopet
ku-ku, ku-ku, ku-ku,
tega nihče vzeti ne more mi,
a ti, plaha kukavica,
poj mi poj ku-ku, ku-ku,
a jaz ti pravim juhuhu.*

KOSCI

*Dokler lesketale v travi so se še kaplje rose,
do takrat se je rada trava kosila,
zato v mraku, v rani uri jutra
so kosci še kosili travo.*

*Se pesem kos je slišala,
vrš, vrš so pele kose,
še preden so ptičke v jutro zapele.
Zrele trave in rožice lepe
so padale mrtve izpod kose.*

*Na soncu posušile
so se rožice in zrele trave,
dišeče seno so grabile dekleta mlade.
Prišel gospodar s konji in vozom,
naložili seno so na voz,
domov so ga odpeljali.*

*Kje zdaj ste kosci mladi?
Vse košenine so se zarasle
z robido in grmovjem,
da človeka v srce zaboli.*

VETRA SAPICE

*Vetra sapice
so valovile
mirne reke gladino,
v nasprotno stran toka,
v tanke valove,
priplavala je družina
divjih rac,
zmešale so krhke valove.*

*Vetra sapice jesenske
pobarvale so z zlatom
vse listje jancev, vrb in bukev,
orjaveli so listi hrasta,
divje češnje so rdeče postale.*

*Nemirna je reka postala,
odletelo je listje z dreves,
v reki zdaj plava neznano kam.*

ZAPUŠČENA HIŠA

*Staro hišo ste zapustili
kakor ptice staro gnezdo.
Spominov hodite otroških si obujat
k stari hiši podrti.*

*V njej ne morete prebivati,
novo morali bi sezidati,
novi bi se tu
odvijali dogodki.*

*Staro in podrto
morate odstraniti,
pokopati jo kakor mrliča,
da ne bo kvarila izgleda
drugim hišam v vasi.
V spomin na njo
posadite tam drevo.*

O, DA BI MOGLA

Poiskala bi rada
vaške luže,
da bi kot otrok spet
bosih nog skočila
vanje.

V tiste luže,
v mehko blato,
da bi mi škropilo obleko,
obraz in lase.

O, da bi mogla teči
kot takrat, ko poplašila
sta se krava in konj!
Tekla sem tekla,
da sem ujela konja za uzdo
in preusmerila voz s ceste na stransko pot.

Očeta in dva bosanska otroka,
rešila sem hude nesreče,
ki bili so v gnojnem košu na vozu
vsi tri.

O, da bi mogla
skakati in teči kot nekoč!
Tega ne zmorem,
zdaj mlada nisem več.

MRAVLJE

*Dolga leta ni bilo videti napredka
a iz malih koščkov gradiva,
kolikor ga mravlje
lahko prenesejo,
nastalo je mravljišče.*

*Mnogo let vam je vzelo,
da veliko ste sezidale
mravljišče ob poti.
Tam pod brinjevim grmom
bil je vaš dom.*

*Prišel je pastir s palico,
vaš dom začel razdirati.
Splašene vse
vsevprek ste hitele
mravlje,
ne vedele, kaj se dogaja.
Mnogi notranji hodniki
mravljišča
so se podrli,
mnoge zadela je smrt.
Ob tem prizoru sem se razjezila,
pretiła pastirju, da bova se
stepla,*

*če ubogih mravelj
ne pusti na miru.
Kaj so ti mravlje naredile,
da razdiraš jim dom?*

*Pa sram naj te bo,
sem mu govorila,
da čutiš se velikega,
ko malim živalcam
podiraš ti dom.*

*Dogodek ta me spominja,
da tudi odrasli ljudje
imajo take lastnosti,
ko drugim ljudem,
šibkejšim od sebe,
napovedujejo prepire in vojno.*

PRANJE

*Tam, kjer združi se potok s potokom,
še ležal ob potoku
star je sneg umazan,
dolge, stare bilke trave
sklonile so se do vode,
okrašene bile so v kristale ledene.*

*Tam na ledeno mrzli vodi
z materjo smo perilo prale,
kleče ob škrlj.*

*Sem ter tja
je plavalo perilo,
v kristalno čisti vodi
ustvarila se je melodija
vode in perila.
Trde od mrzle vode
sem imela roke,
ko smo prati končale.*

*Perilo naložile smo na ploh,
svitek na glavo si mati je dala
in težki ploh.*

*Jaz pa v vedru
sem perilo nosila,
gor na cesto smo krenile
in na staro pot v breg.*

*Moja mati vitka, visoka
z eno roko za rob
ploha je držala,
a drugo v boku je nosila,
kakor da bi bila balerina.*

*Pa kdaj se ti Mila boš učila
na glavi nosit ploh?
mi je govorila.
Mati, nikoli ne bom
ploha na glavi nosila.
Potem se še name je jezila,
a jaz nisem na glavi ploha nosila.
A ona , mati moja,
na pralni stroj
se je še prati učila.*

OBLEKCA

*Po vasi sem hodila
bosih nog,
v oblekci, okrašeni s čipkami.*

*V njej sem pasla krave,
v njej me po štali
je vleklo tele,
da sem oblekco si zamazala.*

*Pa včasih sem ponosna,
da takšno oblekco sem imela.
Le katero dekletce*

*pred mano jo je v Ameriki nosilo,
preden sorodniki so že ponošeno
meni poslali za darilo?*

*Morda bogata zala deklica,
ki ni hodila bosa,
nikoli rok si ni zamazala,
nikoli zamazala oblekce.
Morda sem v tisti
lepi, s čipkami okrašeni oblekci
b'la bolj vesela
kot tista deklica v Ameriki.*

POTOK

*S kanglico iz ograde
sem hodila po vodo v mlako.
Tam, kjer se grmovje stika
z obeh strani potoka,
tam sem se hladila,
iskala rakov in občudovala,
kako po vodni gladini
so komarji se lovili.*

*Oče že predolgo čakal je vodo
in klical Mila, Mila.*

*Mislil, da morda
se kaj mi je zgodilo.*

*Brat mi je sporočil,
da v mlaki preusmeril je potok.
To mi ni po volji,
sprašujem se,
kaj doma je še tako
kot takrat,
ko bila sem še doma.*

SUŠA

*Ob tebi se, reka,
raztezalo bo polje,
njiva do njive.
Prišla bojo suha leta,
takrat žejno polje
dobilo bo vodo
iz tvoje struge,
kot potok boš tekla,
reka Reka.
Potoki, ki v tebi se zlivajo,
bojo suha korita.*

PRI TINETU

Vrsta vozov,
na lojtrniku
slama in celtna
za udobnost jabolk.
Konji, krave, voli
so čakali v vrsti potrpežljivo
kakor kmet furman.

Razgrnili so celtno,
rumena, rdeča, zelena,
po vrstah naložena,
so se prikazala jabolka.

V zaboje so nalagali jabolka,
jih vagali
in za malo ceno kmetu plačali.

A dišave tistih jabolk brkinskih
nisem pozabila,
ko sem šla mimo tistih vozov,
se mi je zdelo,
da tako lepo diši
samo še v nebesih.

OREH IN TRTA

*Ovila se okrog oreha
je trta.*

Povzpela se prav do vrha dreva.

*Drevo in trta,
sonce ju je grelo,
da oba sta razcvetela,
rodila oba
vsak svoj sad.*

*V ljubezni in sožitju
živel je oreh s trto*

*Potem se oreh je razrastel,
zakril je trto,
da ni čutila
več toplih sončnih žarkov.*

*Ljubezni in sožitja
oreh ni več želel s trto.
Na tla je trta zlezla.
Sedaj pod tabo, oreh,
trta še živi,
a v senci
grozdja več ne rodi.*

BEZEG

Razveselila sem se
videti bezga drevo.
Dišeče bezga cvetje,
v vsakem cvetu tisoč zvezd.
V jeseni sklonjene veje
polne črnih jagod.

Dišeče suho cvetje in suhe jagode,
v mrzlem dnevu čaj,
srce, telo mi greje
in dobro zdravje daje.

A, da ne bi ti bezga posekal!
Pregovor pravi,
nesrečen boš,
če v bezeg boš ti sekal.

MAČKA

*Siva mačka,
štiri tačke
črne barve,
kot da črne čevlje je obula.*

*Po snegu hodi,
ji ni po volji.
Tako hodi,
kot da dva para
njenih čevljev
visoke pete bi imela.
Smešno po snegu hodi,
ker jo strašno v tačke zebe.*

ZLATO

*Na njivi visokih stebel
dolgi suhi listi,
kot da so sablje
med listi skrito zlato.
Veter z listi šušlja,
nekdo ukradel je zlato,
stebila so oropana,
na njih ni več zlata.*

*Kmet pobral
je vse zlato,
v mlinu zlata zrna
v zlato moko zmlel.
V lonec z vrelo vodo
mati siplje zlato, ga meša,
zlata z mlekom
veselijo se otroci.*

KMET

*Pri Urhu se vedno nekaj dela.
Gospodar podedoval od svojega očeta,
da kot on ljubi to zemljo.*

*Ljubezen to
na sinove on prenaša,
da ljubili kakor on in ded
bojo to domačo zemljo.*

*Kdo delal bo to zemljo,
ko pošle bojo mu moči,
ga ne skrbi.*

*Ne bo se treba sinovom učiti,
kako to zemljo se obdeluje,
komaj so shodili,
po polju, njivah očetu so že sledili.*

SREBOT IN BUKEV

Prepletel, razrasel srebot
čez krošnjo se je bukve,
ponašal se z mehкими
kot volna cveti.
Ni mar bilo mu,
da pod njim
umirala je bukev.
V noči padla je na tla,
pod njo zdaj srebot
ječi in umira.

Prišel kmet v gozd pogledat,
kako mu drevje raste.
Ob tem prizoru se je razjezil,
ker se po drevju srebot
je ovijal,
povsod ga je posekal.

NA VASI

Gledala sem v kovačijo,
kako so kovači kovali.
S kleščami so držali
žareče železo,
udarjali s kladivom po njem,
da so se izpod kladi
zvezde iskriale,
oblikovali so nove podkove.

Oče je držal nogo kobile,
da so ji z žebli pritrčili
nove podkove, novo obutev.
Oče je kobilo vpregel v voz,
prijel za cungle,
v zrak zamahnil z bičem,
zavrtela so se kolesa voza,
klopotala so kopita klop, klop,
prijetno pesem podkov.
Po beli cesti smo se peljali po seno.

Sedaj ni več kovačev,
ne pesmi kladi,
ne pesmi vozov,
ne pesmi podkov.
Sedaj se kmetje vozijo s traktorji.
A jaz si pesem nekdanjo
nazaj želim.

BRŠTULIN IN KOFE

*Spretno, hitro je mati vrtela
na ognju brštulin.*

*Pečeno zrnje kofeta je stresla
iz brštulina.*

*Po kofetu je zadišalo
po celi hiši.*

*Na ročni mlin sem kofe mlela,
v lončku na špargetu
voda je vreła.*

*Eno žlico zmletega kofeta
je mati dala v vrelo vodo,
prevreła, precedila.*

*Prišla je soseda,
z materjo popile
so vsaka šalco črnega kofeta.*

BURJA

*Spet prišla v naše kraje
je strašit burja.*

*Po vasi tuliš,
a kadar pokazati hočeš,
kako si močna,
hiše razkrivaš,
drevesa ruješ,*

prevračaš avte in tovornjake.

*A jaz bi rada videla, kako burja izgleda,
a ona se ne pokaže, je nevidna
in spet po vasi straši.*

VRTNICA

*V lep dan je zacvetela,
samo sonca nežni žarki so jo greli,
samo nežni pihljaji vetra
so jo božali,
samo nežen dež jo je umival,
pa tudi ona je odcvetela,
četudi bila samo
z nežnostjo je božana.*

POLETNEGA DNE

*Sredi poletnega, sončnega dne
dva črna oblaka,
nevihta, strela je udarila,
da je streslo celo vas
Zadet od strele mladi fant.
Moj brat zgubil je prijatelja.*

LEPA

*Tudi jaz sem lepa, lepa,
sedaj, ko naužila sem se
vsega lepega
z mojega hriba.
Vse sem spravila v srce,
zdaj sem še jaz lepa, lepa,
ker vso nosim v sebi te, pomlad.*

KAMEN

*Dolgo, še dolgo
te sonce bo grelo,
hladil te mraz,
dolgo dež te bo gladil,
preden postaneš kamen,
pesek, zemlja, prah.*

OREL

*Spet jadra
orel nad vasjo,
preži z ostrimi očmi.*

*A ni mi za ptice,
kakor orel si ti.
Všeč so mi drobne ptice,
s katerimi se jaz družim,
a med njimi tebe, orel, ni.*

KROMPIR V ZEVENCI

*Krompir olupljen,
po dolgem preklan,
pest kislega zelja,
krompir v zevenci
se je skuhal.*

*Zabeljen z ocvirki
nas vabi k večerji.*

*Hvala Bogu
za vsakdanji kruh,
samo krompir v zevenci,
še tega nimajo mnogi ljudje.*

OJEJ, OJEJ

Ojej, ojej,
kaj bo pa zdej,
se Micka je napila,
napil se Janez z njo.

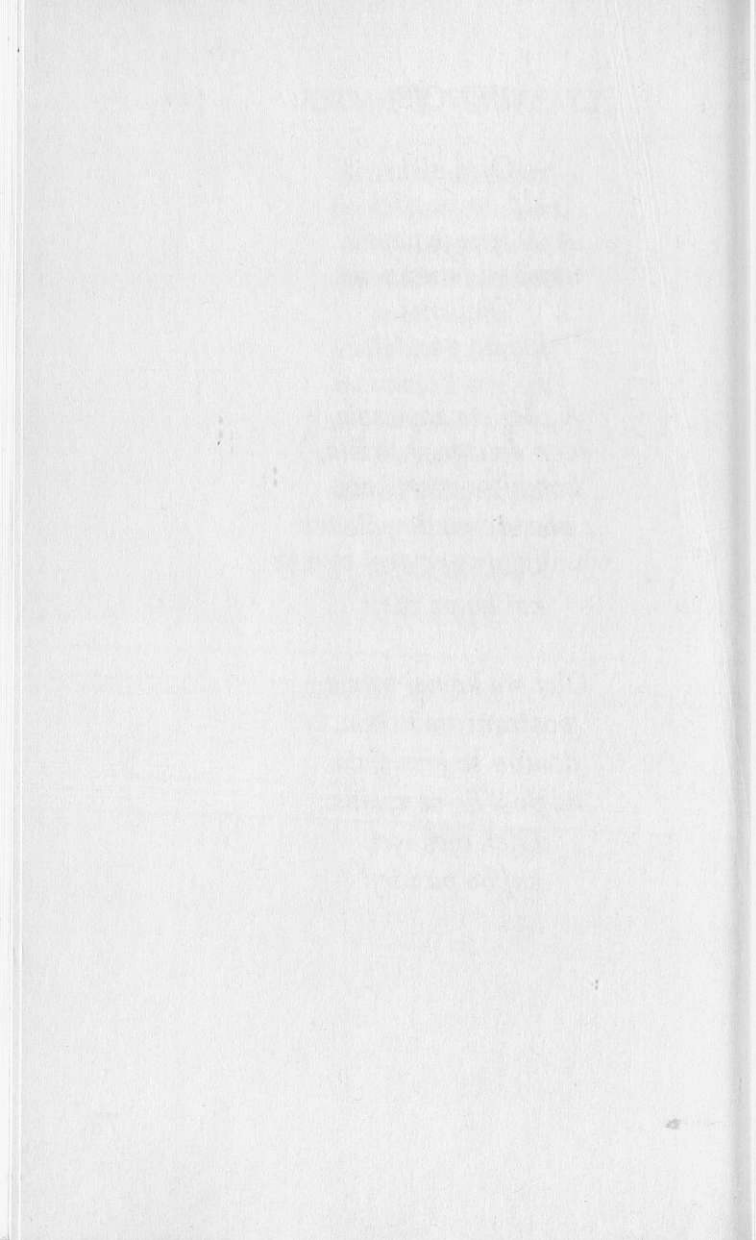
Ojej, ojej,
kaj bo pa zdej!

A zdaj sta zaplesala,
eden družga se držita,
komaj se premikata,
oba sta na tla pala.

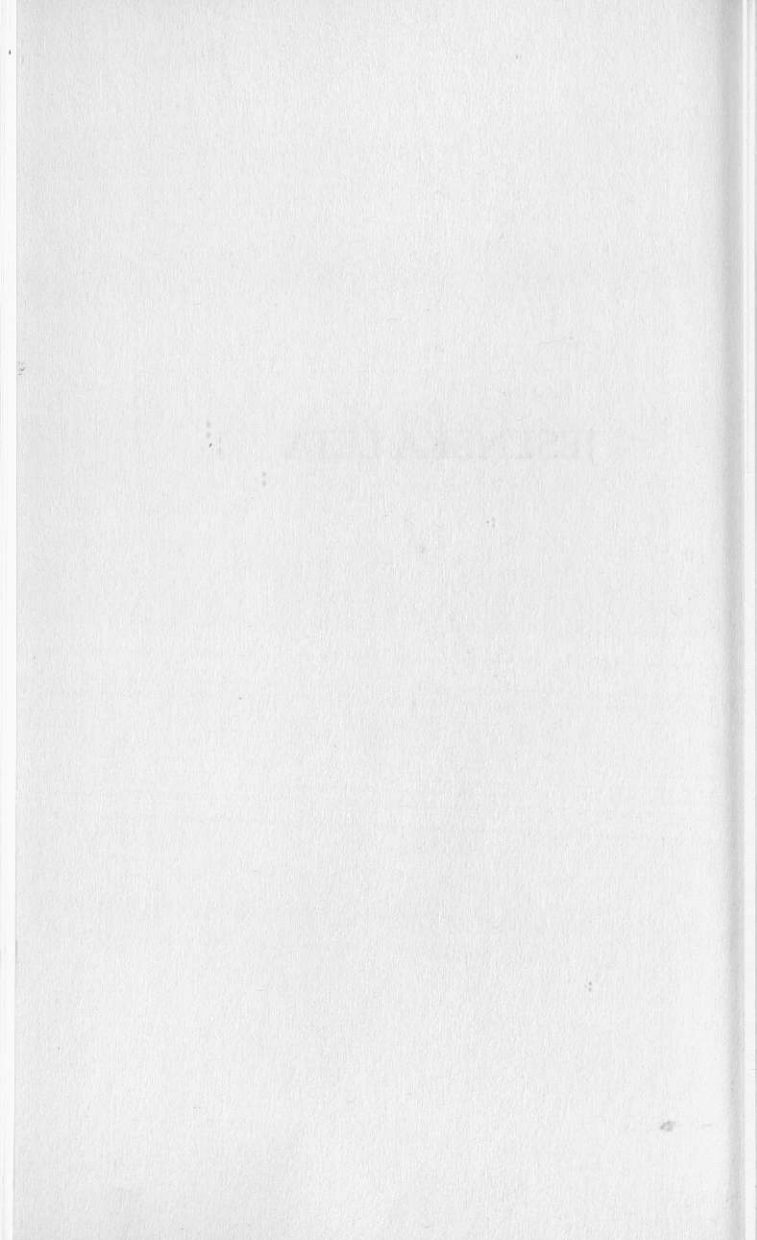
Ojej, ojej, ojej,
kaj bo pa zdej!

Oba sta komaj vstala,
postrani sta hodila,
domov se primajala,
na post ljo se zvalila.

Ojej, ojej, ojej,
kaj bo pa zdej!

JESENSKA LETA

DVE SESTRİ

*Premožna sestra imela
dva je otroka,
revnejša osem.*

*Obema otroci so že odrasli,
obe bili sta že stari,
ene drugi prinašala sem sporočila.*

*Ta revnejša sestra
me z nasmehom je vedno pozdravila,
mi kaj dala.*

*A premožnejša sestra
smejati se ni znala,
ni znala biti prijazna,
četudi vsega je dovolj imela,
ni znala dati.*

GLEJ JU, GLEJ

*Oba že v jesenskih letih,
oba hitela sta k vratom,
ona bi rada odprla njemu,
a on njej.*

*Oba pri vratih sta ostala,
pogledala se v oči,
se nasmejala.*

O Bog, glej ju, glej,
iz oči obema ljubezen je sijala,
bilo potrebno ni besed
ob tem prizoru,
kako resnično sta se imela rada.

O Bog, nikoli ju ne razdruži,
kako trpela ona bi brez njega,
kako trpel bi on brez nje.
Ljubezni teh dveh iskreni
ne daj grenkobe pelina.

A na tem svetu
ni človeka,
da kdaj ne kane
mu bolečina v srce.

STRINA ŠPROHARJOVA

Hotela ste mi dati bonbone.
Vse predale ste pregledala,
tudi jaz sem vanje gledala,
v prazne predale,
a bonbonov v njih ni bilo.

Stala ste nasproti mene,
vsa onemogla, strina,

*sedem križev ste že nosila
na ramenih.
Sive lase pod ruto,
oči brez svetlobe,
imela ste bled,
z gubami počečkan obraz,
zgarane koščate roke
od težkega dela ste imela, strina.*

*Potem šle smo v sobo,
kjer ste se poklonila
sliki Jezusa, se prekrižala
in nekaj šepeč zmolila.*

*Tudi v sobi ni bilo bonbonov,
postalo mi je težko pri srcu,
bila sem v zadregi,
da sem Vam povzročila
toliko skrbi, strina.*

*Bogata v srcu, revna po imetju,
hotela ste dati,
pa niste imela.
Nič zato, če nimate bonbonov,
strina,
sem vam govorila.
Na hitro od Vas sem se poslovila.*

ČAS HITRO MINE

*Še ni dolgo od tega,
ko jo je starka prosila,
da bi ji pomagala čez cesto,
pa jo je zaničljivo pogledala
in šla mimo.*

*Danes sama čaka ob cesti,
da bi ji nekdo pomagal iti čez cesto,
čas hitro mine.
Ne pričakuj pomoči drugih,
če sam nisi pomagal.*

PORTRET

*Na steni hodnika je visel
portret mladega dekleta,
obrobljen v zlat okvir.*

*Vidiš tisti portret?
je kazala s prstom
starka osemdesetih let.*

*Na tistem portretu
sem jaz,*

*ko mi je bilo
sedemnajst let.*

*O, gospa! sem ji rekla,
kako lep in nežen obraz ste imela.*

*Starka se je nasmehnila,
videla sem tisti trenutek,
da je bila starka res podobna
tistemu dekletu na portretu,
a samo za trenutek.*

*Potem je opotekajočih korakov
šla mimo portreta in mene
v sobo.*

STARKA ČAKA

*Sama živi starka,
otroci so se odselili,
malokdaj jo kdo od njih obišče.*

*V hiši na omarah
se prah nabira,
v kotu pod stropom,
pajek brez skrbi
mreže prede.*

Le veter včasih
pride skozi odprta okna
na mizi,
lista po zarumenelih listih knjige
in zaloputne z vrati,
da se starka ustraši.

Televizije ne gleda,
ker vid ji peša.
Včasih ji otroci telefonirajo,
pa ne pogosto.
Kako si, mati?
jo sprašujejo.

Dobro sem, dobro,
pravi mati.
Kaj bi jih nadlegovala
z mojimi problemi,
starka sama sebi pravi.

Saj bi lahko prišli
in videli, kako sem,
kako me bremenijo
starosti leta.

Starka sedi pred hišo,
čaka, čaka, otroke, vnuke,
a nikogar ne pričaka.

Ljudje vasi se včasih ustavijo,
prijazno jo pozdravijo,
se z njo pogovarjajo,
dobri sosedje ji pomagajo.

Danes pa ni starke pred hišo,
danes nikogar več ne čaka.

Vsi so prišli,
sinovi, hčere, vnuki
in drugo sorodstvo.
Sprašujejo sosede,
pa kaj je bilo naši materi,
da nas je tako nepričakovano
zapustila.
Saj nam je vedno po telefonu
govorila,
da se ima dobro.

OBISK PRI ZDRAVNIKU

Vaš naslednji obisk
bo čez tri mesece,
je dopovedoval
gluhemu starčku,
oprtemu na palico,
zdravnik specialist.

Čez tri mesece šele,
sem se čudila molče.
Gospod zdravnik,
sem mu govorila molče.

Saj ne verjamete,
da tega slabotnega starčka
boste videli še kdaj,
samo tako iz prijaznosti
mu govorite,
da ga boste še videli,
a veste, da ga ne boste
videli več.

A starček verjame,
da spet pride
na zdravniški pregled,
da mu zdravnik
predpiše nova zdravila.

Do kdaj bo starček živel,
tega pravzaprav
nihče ne ve,
morda dlje kot jaz.

Dobra volja in upanje
je morda dovolj,
da starček bo še živel.

SLIKE

*Slike, ki ste mi jih pošiljali
in jaz vam,
slike so kazale,
kako smo se spreminjali,
jaz tu in vi tam doma.*

*Sedaj nismo več to,
kar smo bili,
ko smo se zadnjič videli;
vsi smo se postarali.*

*Ko me prinese do vas
železni ptič,
se bomo spoznali,
bratje, sorodniki, prijatelji,
s slik, ki smo si jih pošiljali.*

BABA KATA

*Pripovedovali ste mi,
kako dobro se godi
vaši babi Kati,
odkar je sem prišla,
njen tuji svet.*

Njene žalostne oči
in gube,
ki jih ni bilo pred letom dni
na njenem obrazu,
so govorile,
kako nezadovoljna je bila
biti tu.

A baba Kata je bila sinu potrebna,
pazila je na otroke,
da sta z ženo delala v tovarni.

Danes je starka
v domu onemoglih.
Sneli so ji črno ruto
in črno obleko.
Prišla sem jo obiskat
in je nisem spoznala.

Uboga starka je še govoriti
skoraj pozabila,
ker se v domu samo angleško govori,
a ona angleščine ne razume.

Sedaj ko ne more več delati,
nikomur ni potrebna,
vsem v napoto,
a jaz sem se zjokala.

NA POKOPALIŠČU

*Mož in žena pokopana
vsak v svoj grob,
med njima vrtnica zasajena.
Pognala je dve veji
v obliki srca,
v cvetje sta se odeli.
Ljubezen teh dveh
še po smrti živi,
goji to vrtnico,
da od njune ljubezni živi.*

*Utrgala sem si vejico
za najino ljubezen, srečo.
Pognala na vrtu je korenine,
zacvetela.
Prilil si ji strupa,
najina ljubezen
z vrtnico umira.*

STARKA

*Da ti nisem
podarila
nekaj prijaznih besed,
bi ne spoznala,
kako plemenito srce
si imela, starka.*

LJUBEZENSKE

NA OKNU SLONI

*Dekle na oknu sloni,
gleda v daljavo.
Od tam z gora,
se ljubi moral bi vrniti,
a njega ni,
nikoli več se on ne vrne.*

*Nazaj ga več ne bo,
ljubezen do gora
mu vzela je življenje.
Nikoli več prinesel
planik ne bo ji z gora.*

*A ona vsak dan
na oknu sloni,
strmi v gore
in čaka nanj,
četudi ve,
da dragi ne vrne se nazaj.*

MOJ DRAGI

Plameni ljubezen,
so kratki trenutki,
ki naju družijo skupaj,
moj dragi.

A besede dražje so mi
od zlata in srebra,
mnogo lepih besed mi povej,
še prej ko greš daleč proč od tod.
Besede srce mi bojo grele,
ko tu ob meni te ne bo,
moj dragi.

Še prej ko greš proč,
pojdiva med zrele trave
rože brat,
ti dal mi boš tvoje,
jaz dala ti bom moje,
da imela jih bova za spomin.

A ko vrneš se nazaj,
moj dragi,
oh, kako te bom vesela,
da spet ob sebi, dragi,
te bom imela.

TVOJE OČI

Oči tvoje bile so morje,
v njih sonce je sijalo,
zvečer zvezde se bleščale
so v očeh tvojih se, dragi.
Napajalo srce se v njih
je moje
te lepote.
Resnična ljubezen
iz njih je sijala.

Še gledam v tvoje oči,
še v njih je sonce po dnevu,
zvečer zvezde
bleščijo se v njih, dragi.
A srca mi ne ogrejejo
kot nekoč.

NEMIR

Prižgal si mi nemir
v dušo in srce.

O, da nikoli ne bi
se srečala midva,
čutila v sebi ne bi ta nemir.

*Pojdi, pojdi daleč proč od tod,
da te videla nikoli več ne bom,
pojdi, pojdi, da ta nemir
se v srcu in duši
mi pomiri.*

*Jokala bom,
ko boš odhajal proč,
a moraš, moraš
iti proč od tod,
da srce in duša se pomiri.*

IŠČEM TE

*V mislih sem s teboj,
povsod iščem te,
dragi moj prijatelj,
brez naslova iščem kraj,
kjer si sedaj.*

*Ali tudi ti
pomisliš kdaj na me,
mnogo let je minilo od takrat,
ko srečala sva se,
v tujem kraju sva skupaj čakala na
vlak.*

*Morda nikoli več
se midva ne srečava.
A kdaj pa kdaj
pomislim na te,
na najino potovanje z vlakom.*

*Želim ti vse najboljše,
kjerkoli si.
Upam, da si srečen,
ti veš, da jaz
iz srca vso srečo ti želim,
dragi moj prijatelj,
kjerkoli si.*

NE JOČI ZA MENOJ

*Ne joči za menoj,
ko bom že daleč proč.*

*Tokrat bo že prepozno,
da bi poskušal
biti drugačen, kakor si.*

*Ti me ne poslušajš,
ti me ne razumeš,
ti me ne vidiš,*

da sem nezadovoljna
biti tu s teboj,
da se vsak dan
bolj in bolj
oddaljujem od tebe proč.

Jutri odpotujem
in ko boš zvedel,
da se ne vračam več nazaj,
ne joči za menoj,
ne poskušaj me pregovoriti,
kajti to je odločitev,
ki je rasla v meni
že mnogo let.

O, ne joči, o, ne prosi me,
da nazaj bi se vrnila,
ranjeno preveč je srce moje,
da nazaj bi se vrnila.

To je odločitev,
ki je v meni že dolga leta klila.

O, ne joči,
o, ne prosi,
da bi k tebi se vrnila,
jaz nikoli več
se k tebi ne bom vrnila.

ODŠEL SI

*Rekel si, da z mano
ti živetí veĉ ne moreš,
in si šel proč od mene,
še poprej ko si zvedel,
kako sprejela bom to sporoĉilo.*

*O, kako si ranil srce moje!
Zakrila z rokami sem obraz
in zajokala sem naglas.
O, da nisem imela prijateljev,
ne vem,
kako bi preživela.*

*Sedaj sem si malo opomogla,
a ti prišel nazaj si,
tu pri meni rad ostal bi,
a tega ne morem ti dovoliti,
ker preveĉ si ranil srce moje.*

ZAPOJ, FANTIČ MOJ

Poj mi, zapoj,
poj mi, zapoj,
fantič ti moj,
poj, zapoj,
kot prepeval si nekoč,
fantič ti moj.

Kaj se je zgodilo,
kaj te je užalostilo,
da ne poješ,
da ne poješ,
da ne poješ
mi nič več.

Jaz sem rada te imela,
a ti zame maral nisi nič,
a vseeno sem te rada poslušala,
ko prepeval si glasno.

A če dekle te ne mara,
pridi k meni, dragi fant,
jaz te bom ljubila,
ti prepeval mi boš,
kot prepeval si nekoč.
Poj mi, zapoj, poj mi, zapoj,
fantič ti moj,
kot prepeval si nekoč, kot prepeval si nekoč,
fantič ti moj.

OTROCI

OTROK MOJ DRAGI

*Oh, ne joči, ne,
otrok moj dragi,
tvoje solze
sežejo v moje srce
in še mene žalostijo.*

*Otrok moj dragi,
bodi močan
na poti življenja,
da bi te viharji življenja
ne izpodnesli s poti,
ki jo moraš prehoditi.*

ČAKAM

*Sedaj, ko moj otrok
gre prvič od doma
in ne vem, kdaj spet vidim ga,
o, zdaj čutim tisto bolečino v srcu,
kakor si jo čutila,
mati ti, ko sem odhajala
od tebe proč.*

*Mati, ti tudi si se
poslavljala od mene,*

*a to je bilo že pred mnogimi leti,
mati, ti dolgo si me čakala,
moje vrnitve nisi dočakala*

*Sedaj jaz čakam svojega otroka.
Molim in upam,
da se srečno vrne mi nazaj.*

NAJ BOJO OTROCI VESELI

*Naj otroci skačejo,
naj se umažejo,
naj kričijo,
naj se smejiijo,
naj bojo veseli.
Saj hitro minejo
otročtva brezskrbna leta
in ne vemo, kaj čaka
te male otroke na poti življenja.*

*Ne jezi se, mati, na otroke, ne,
samo da ne lažejo,
da so zdravi,
Bogu se mati zahvali.*

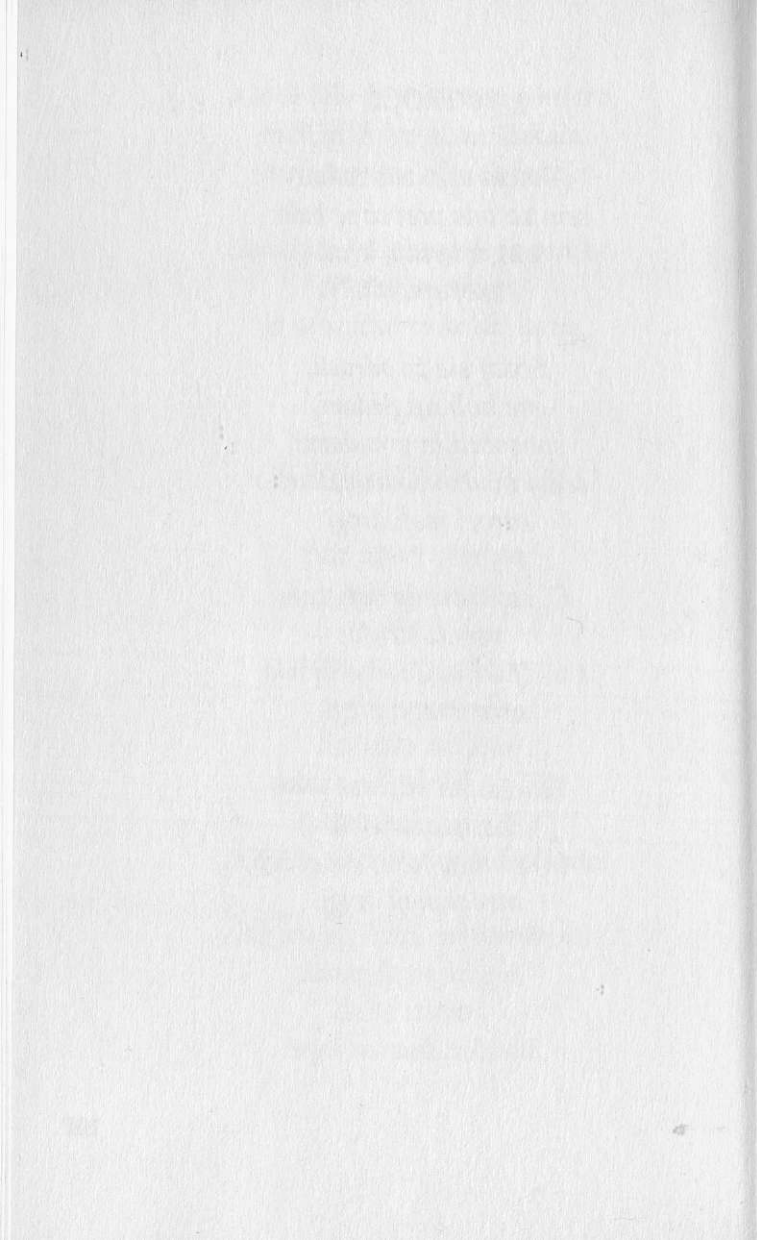
OTROCI

*Imela sem vas rada,
sem za vas preveč se bala,
vas v ta tuji, kruti
svet spustiti.*

*Sedaj ste že odrasli,
ste bolj razgledani,
sposobni in preudarni,
sedaj visoko boste vzleteli,
otroci moji dragi.*

*O, saj vem, da sem vam
peruti strigla,
a v kletki nisem vas držala,
otroci moji dragi.*

*Vem, da ni bilo vse tako,
kot ste si želeli.
A le komu je tako, kot si želi,
otroci moji dragi.*

DOMOTOŽJE

VLAK

*V vlaku peljem se,
znana pokrajina se je odmaknila,
da je več ne vidim.*

*Vlak drvi
skozi neznane meni kraje.*

*V trenutku tem želim nazaj,
srce mi kolje bolečina.
O, ko bi vlak ustavil se,
bi izstopila, nazaj bi se vrnila.*

*A vlak železni srca nima,
ne čuti moje bolečine,
naprej, naprej drvi v tujino.*

*A jaz nazaj želim trenutek ta si,
a je že prepozno.
Zdaj ni moč se mi vrniti .*

*Vlak železni se je ustavil.
Izstopam, nikogar ne poznam
in ne razumem.*

REBER

*Od daleč reber izgleda,
kakor da snežinke
leže v zeleni travi,
a ko pridem bliže,
vidim, da še tu ste,
zvončki moji ljubi.*

*V lahnem vetru
zvončki se sklanjajo
eden proti drugemu,
komaj slišno zvonijo.*

*Ta lepota me omamlja
vsako pomlad,
mislila sem nate, reber in zvončki,
ko bila sem daleč
proč od tu.*

*A pomlad
se ni ustavila,
samo v rebri ob reki Reki,
ujeta med reko in cesto,
švignila je čez reko
in gor čez cesto
v mojo rodno vas
in še naprej,
ker pomlad kakor ptice
ne pozna meja.*

FRANE

*Sedi in zamišljeno
zre v daljavo.
Si spet doma, Frane?
mu govori žena.
A on ne odgovori,
v mislih je doma,
sedaj v tem času kosijo travo.*

*Frane vse vidi od tu,
kaj tam doma delajo.
Otroci so že odrasli,
vnuki že rastejo.*

*Kje si doma, Frane?
Premske fare list,
čas, da spet zložiš
nekaj stvari v kovček
in odletiš domov,
tja, kjer si resnično doma.*

*Vživel se boš pri vsakdanjih opravkih
doma na bratovi kmetiji,
kot takrat,
ko bil si mlad fant.
Tako potuje Frane od tu domov,*

*od doma se težko poslovi,
da spet pride sem,
in sam ne ve, kje je doma,
kakor mnogo drugih
slovenskih ljudi.*

BOŽIČ

*Gledala sem snežinke
obesiti se po šipi okna,
nobena se ni prijela šipe ne tal.
Bo jutri, ko bo Božič,
kaj snega?
Ali bo vas ostala pusta,
brez snega?
me je skrbelo otroka.*

*Hiša je bila pospravljena,
pod v sobah je dišal po milu.
V kuhinji je dišalo po pečeni prati,
po potici in drugi dobrotah.
Na zidni omari je mlajši brat
naredil jaslice.*

*Bilo je vse praznično in očarljivo,
zunaj sneg, v cerkvi veliko ljudi.*

*Mati, oče, bratje in jaz
sedeli smo pri mizi in se veselili
božičnih dobrot.*

*Sedaj, ko prihaja čas Božiča,
sem z mislimi doma,
obujam spomine
in solze drsijo iz oči.*

*Sedaj jaz poskušam
pričarati čas Božiča
mojim otrokom tu v tujini,
kjer ni snega.*

*Jim bo nekoč v spominu,
tako nepozaben in drag,
kakor je moj spomin na Božič
iz otroških let, ne vem.*

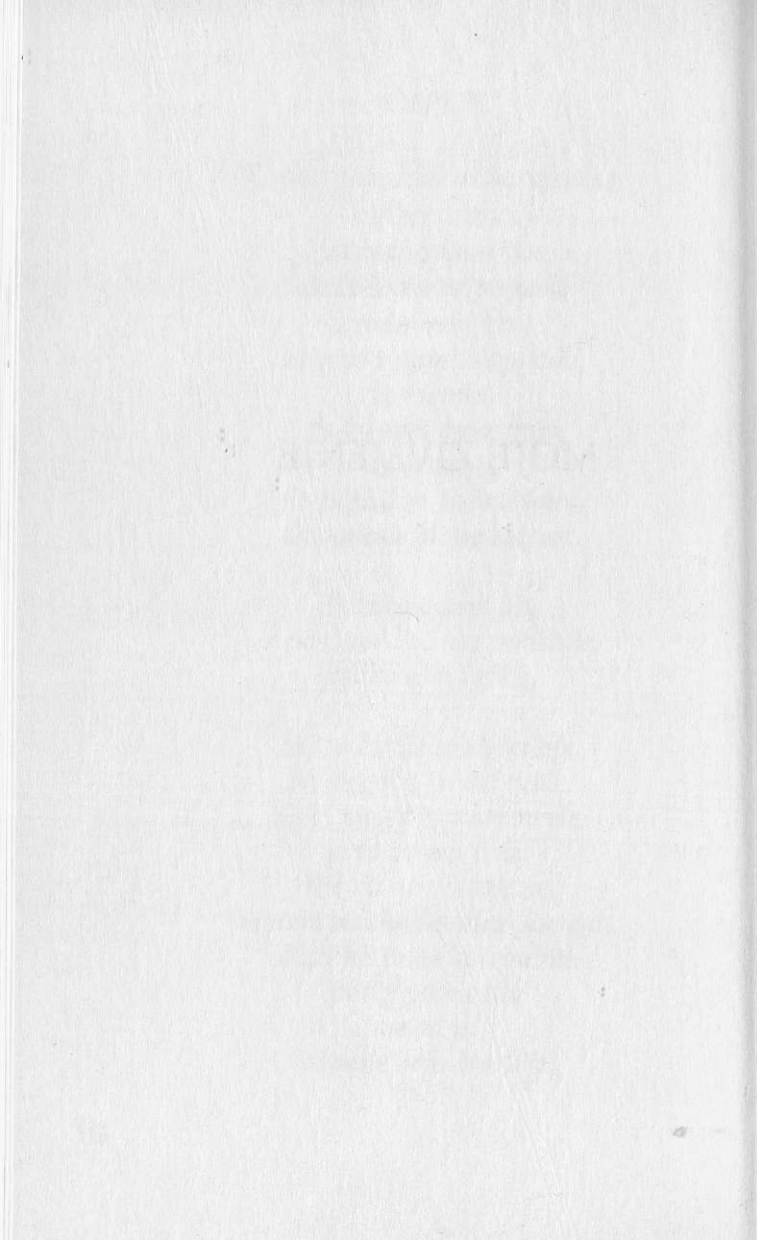
ČAPLJE

Čaplje prinašajo novorojenčke,
čaplje, čaplje,
jaz tudi čakam vas,
da bi še mene ponesle
v rodni moj kraj.
Sem se z njimi, čapljami,
že menila,
da ko spet me zgrabi
domotožje,
jih pokličem po telefonu,
da ponesle bi me domov.

Poklicala sem jih,
v pogovoru so me vprašale,
koliko sem težka.

Saj so čaplje se ustrašile.
Ni mogoče, so mi rekle,
da bi me od tu kam nesle,
prav zaradi teže.
Nič mi ne preostane,
moram na shujševalno kuro iti,
dosti kil treba bo zgubiti,
potlej pa morda
me od tu
odnesle bojo štoklje.

MOJE ŽIVLJENJE

BOLEZEN IN STAROST

Umirile so se bolečine,
ki so mi zvijale telo,
počutila sem se
kakor samotni macesen
pod goro,
ki biča ga neurje
in sila burje.

Dolga leta ste se skrivale,
bolezen in alergije.
Bolezni moči so popustile.
Bolezen sladka, a kruta -
zdaj z dieto ne dam ti rasti
a zaustaviti, pregnati te ni mogoče.
Zdravniki še ne vedo,
kako bi te pregnali.

Mladosti moje leta
so minila,
bolezen jih je grenila,
prihajajo starosti leta.
Na obrazu se mi vidi,
da več nisem mlada.

Kakšen mi obraz starost ukleše,
me ne skrbi,

*saj jih tudi drugim ljudem
že teše.*

*V lase srebro se mi vpleta,
ne bom srebra
te z barvo barvala.*

*Naj zgledam, kakor me
starosti leta bodo upodobila.
Upam, da dobro se bom počutila,
da drugih ljudi pomoči
ne bom rabila.*

*Da, ko bom še pri močeh,
bi se zrušila,
kakor macesen se bo nekoč.*

*Vsakemu zemlje bitju
je dan začetka in dan konca.
Zemlja nam daje rast
in pride čas,
ko nas vzame k sebi.*

ŽIVLJENJA REKA

*Življenja mojega reka
se je umirila,
sedaj sem kakor
pod rodno vasjo
reka Reka.*

*Vse nekam leno teče
kot takrat, ko sem poleti v Loki
ob tebi krave pasla,
a ti si mimo neslišno tekla.*

*Zdaj mirno, mirno
mi življenje teče,
mirno mi plava življenja barka.*

*A reka ti spomladi in jeseni
znaš bit nevarna,
ko zliješ se iz struge.
Ljudje, ki ob tebi žive,
se tvoje jeze boje.*

*A jaz upam, upam,
da ta moja reka življenja
bo še naprej
mirno, mirno tekla.*

LUČ

*V temni noči sem,
nič ne vidim,
vse naokoli je tema.*

*Nekdo posvetil je z lučjo,
zdaj spet vse vidim,
zjasnilo nad mano
se je nebo.
Vse je bolj prijazno kot nekoč.*

*O, da ostal
vsak dan prihodnji
bi sončen, vesel,
te prosim, Vsemogočni.*

V TUJINI

*Tu v tujem kraju
med Slovenci,
za otroke svoje izbiramo
tete, strice,
da tu brez domačih
nam lažje je pri srcu.*

Nekoč si rekel mi,
da sem ti sestre nadomestila,
a zdaj dobil prijatelja si brata,
pozabil si na me.
A da po mnogih letih
najinega prijateljstva
pozabil si na me, boli.

S TABO

Čez mero se napila
pelina so se usta moja,
zaječalo je srce.

Na ramena moja
naložen težak je bil križ,
da sem se počutila,
kot da ob tebi
nosil Jezus
križ bi s teboj.

Odložen je križ
z mojih ramen.
A do kdaj? Ne vem.

LJUDJE

*Videla ljudi sem,
kako zagrenili
so si življenje,
ko druge so sovražili,
pokvarili so si zdravje.*

*Raztresam med vse
ljubezen,
lepo v sebi se počutim,
počutim se ljubljeno.*

SONČNICA

*Mimo hiteči ljudje
so se čudili narave moči,
da v špranji na pločniku
pognalo seme je sončnice.
Zacvetela je in vabila
pogleda hitečih ljudi,
čudili so se, od kod
ji taka moč rasti.*

*A kmalu povabila je sončno glavo ...
Stran so gledali ljudje,
da bi ne videli,
kako počasi je umirala.*

*Majhen deček nalil v špranjo vode.
Spet dvignila je sončno glavo sončnica
in spet so se čudili,
kako to,
da spet tako lepo cveti.*

DREVO

*Počutim se kot drevo,
ki mu prezgodaj v jeseni
odpadlo je vse listje.*

*Spomladi se ne bo več obraslo,
ne bo več zacvetelo,
ne bo rodilo več sadov.*

*Štrlelo bo brez moči v nebo,
morda ga posekajo,
ali pa bo nekega dne
samo se zrušilo na tla.*

*Nihče ne bo pogrešal to drevo,
kakor tudi mene ne,
ko tu me več ne bo.*

SRCE IN MOŠT

Srce je v meni ranjeno
kakor jabolka,
ki reže jih v majhne koščke mlin.
A ne pustite mi srca pri miru,
še naprej zadevate mu rane.
Vse jabolk male koščke
ste naložili v prešo.
Ne stiskajte s pestmi mi srca,
počasi iz srca kri kaplja.
Klip, klop, klip, klop, zdaj poje preša,
vedno večji teče curek mošta,
a iz srca mojega
vedno večji teče curek krvi.
Po lijaku mošt v sod teče,
napolnili so sod do vrha;
sod moje je telo,
napolnjeno s krvjo.
V sodu mošt zdaj vre,
v jabolčnik se spreminja.
V telesu, sodu mojem,
kri v glavo mi kipi.
Izpili so že vino,
izpraznili so sod.
Iz srca iztekla je vsa kri,
srce v meni umira,
jutri še jaz bom prazen sod.

MOJE ŽIVLJENJE

V zibeli detetu
se mi dobro ni godilo,
v otroških letih
so rezali mi korenine,
da bi ne razrasla se v drevo.
Tu v tujem kraju postala
japonski sem bonsai.
A največja nesreča je,
da z dobrim zdravjem
bila nisem obdarjena.

O, ti Gospod si slišal
molitev mojo,
ko bila sem bolna,
prosila sem te,
da k sebi ne vzel bi me prezgodaj,
še preden bi otroci mi odrasli.
Ubogi, kaj bi brez mene matere počeli.
Sedaj za njih se ni mi bati.
Vseeno spremljaj njihovo pot, Gospod.
Ne daj zaiti jim na kriva pota
tega sveta.

On je nalival pelina
v vrče, iz katerih sem pila.
A tudi pijače pelina

*se usta so naučila.
Ne čutim več grenkobe,
nobena puščica me več ne prizadene.*

*Hrepenim po zemlji rodni,
tuja zemlja me sedaj hrani;
hvaležna sem tej tuji zemlji,
vse, kar potrebujem,
dovolj mi vsega daje.*

*Zdaj ni v meni upora,
če hotel priti bi pome, Gospod.
Le ne daj, da dolgo bi čakala.
Kot tat nepričakovano,
ko bom še pri močeh,
naj pride pome smrt.*

*V nebesih tam ob tebi, Gospod,
se radovala bom z Zemljani,
ki sem tu na Zemlji jih poznala.
Morda v drugi bomo tam podobi,
kot najmanjši ptički
naokrog bomo poletavali,
od božje mane živeli,
brezskrbno, večno življenje
ob tebi, Gospod, živeli.*

PAZIM

*Pazim, da mleko
na štedilniku ne bi skipelo,
pazim iz dneva v dan,
a mleko sem zadnji trenutek
odmaknila,
še preden je skipelo.
Četudi v štedilniku
ognja ni,
mleko čez rob kozice kipi.
Kaj mi je storiti,
kako se te zadeve lotiti,
da mleko ne bo več kipelo,
zamazalo štedilnika.*

SRCE TRPI

V meni
veselje se pojavi,
izgine
in znova se pojavlja,
kakor plima in oseka
na morski gladini,
kakor pomlad in jesen
se izmenjavajo v meni občutki.
A srce preobčutljivo
od občutkov
v meni trpi.
Kratko bo moje življenje.

GALEBI

Drobtine kruha trosim
med galebe.
Vsi hitijo jesti,
a eden od njih
pričel se je prerivati.
Vsi so postali glasni.
Med sabo se prepirajo in že pretepajo.
Starejši ob strani se drže,
kakor da jim ni več za take
reči.

Nimam več
kruhovih drobtinic,
galebi so odleteli.
Ugotavljam,
ali je mogoče,
da golobi podobno se obnašajo
kakor mi ljudje.

PIK KAČE

Četudi strupena kača
nisi več živa,
trenutno čutim ga,
strupena kača,
tvoj pik me pika.

A pride čas,
ko še njih ne bo,
katere si pikati me
učila
in piki sovraštva
prenehali me bojo boleti.

NEŽNA IN MEDENA

*Tvoj glas meden in nežen,
mislila sem,
da res si dobra žena.
Spoznala sem,
da sladka si
in strašno kisle in grenke.*

*Upam, da za nikogar nisem
hinavska,
kisle ali grenke,
da dobro, samo dobro
za vse trosim.*

NE ŽELI

*Ne želi si v naročje
tujega moža,
sedaj, ko misliš,
da v zakonu tvojem
ni tako,
kakor si želiš.*

*Vztrajaj, ne poskušaj,
da svojega moža
bi varala.*

*Če pa res ne moreš
več živeti z njim,
poprej ga pusti,
ko z drugim šla bi ti živet.*

*Težko je uresničiti
vse želje, pričakovanja.
Morda nikoli
jih ne boš uživala
tako, kot si želiš,
četudi drugega
moža dobiš.*

SEDAJ

*Sedaj ni mar ti,
kako me boš užalil,
zdaj nisem več potrebna ti.
Zdaj rad potegnil
bi še mene v blato,
ki sam zase si ga ustvaril.*

*Povsod za sabo
si puščal prepire,
ko vedel nisi kam,
prišel si k meni.*

*Zdaj svoj imaš kotichek,
potrebna ti več nisem,
a ne delaj med sosedi
si sovražnike.*

*Sedaj tudi ti
čez petdeset si star,
dolgo že v življenja šoli;
čas že, da bi bil
pošten in pameten.*

DROBNE PTIČKE

*Pojte, pojte,
drobne ptičke,
pojte, pojte mi lepo.
Pojte, pojte, kot ste pele,
pele mi spomladi ve.*

*A pomlad je že minila,
vetrovi mrzli so prišli.
Zdaj pa mojim ptičkam
ni za petje,
ker pomlad je šla od nas.*

Zdaj jih revice skrbi,
kje b' do spale,
kje b' do jedle,
ko bo prišel beli sneg.

MOJA DRUŽBA

Tisočkrat ste priletele,
odletele,
v kljunu prinašale vse potrebno,
da pod streho naše hiše
svoj ste, lastovke,
dom si zgradile.

Tu pod streho v gnezdu
mladiči so se vam zvalili,
tu je prvi njihov dom.

Vse poletje ste hitele,
za mrčesom ste letele,
švigale ste sem ter tja
med hiše.

Mladim vašim
v kljunu hrano ste prinašale.

O in bile ste moja družba,
vsak moj dan ste polepšale,
lastovke drage,
ko ste med hišami švigale
in pele.

V oblačnih dneh
nizko ste sem ter
tja poletavale,
v lepih dneh v sinjino
ste vzletele.

A sedaj se zbirate,
od vasi se poslavljate,
v toplejše kraje odhajate.

Srce moje žaluje, lastovke,
za vami.

Vse do spomladi bom
žalovala za vami,
dolg bo čas brez vas,
lastovke drage.

Vendar spet se boste vrnile
v mojo vas,
družba moja,
da mi ne bo dolgčas.

ABORIŽANKA

O, žena Aborižanka,
ne toži, ne,
ne joči, ne,
tvoje solze
še mene žalostijo.

Ko bi ne bil on
poznani slovenski človek,
ki ti je zadal bolečine,
bi me ne tako bolelo.

Kako si mogel to storiti?
Prizadel si ji
fizične in srčne rane,
tej ženi.

Tako krhka, tako brez moči
izgleda ta aborižanska žena,
kot po požaru v bušu
vitko, visoko evkalipta drevo
z ožganim deblom,
ki bori se za obstanek,
in po prvem dežju
požene novo listje.

*Komaj si je opomogla
od preteklih izkušenj z moškimi,
pa tudi ti
si ti zadal ji nove bolečine.*

*Te ne boli,
da tako ravnaš z njo?
Tu nimaš matere, očeta,
da bi te opozarjali,
kaj sme se in kaj ne.*

*A ljudje imajo dolg spomin.
Ko imeli so s samo enim
našim človekom
slabe izkušnje,
nas vseh se potem izogibajo ljudi.*

*Vračam v otroštva
svojega se svet,
v čas,
ki ni ga več.
Takrat ni bil lep,
sedaj na stara leta
si pravim,
zlata so bila
otročtva mojega leta.*

AVSTRALSKE

PTICE

Prvi priseljenci
so prinesli s seboj v to deželo
vrabce, škorce, kose, grlice, golobe,
da so jim s petjem blažili domotožje,
ker tu niso take ptice kot doma,
in tudi narava se razlikuje
od naše doma.

Danes me je prišel pozdravit vrabec,
gledava se skozi šipo kuhinjskega okna.
A prijatelj mi je povedal,
da v njegovem vrtu
gnezdijo kosi.

Obljubil mi je,
da mi bo prinesel mladega kosa iz gnezda,
da ga bom imela v kletki,
da mi bo pel
in zdravil domotožje.
Da me bo spominjal
na čare,
ko sem v zgodnji pomladi
hodila jih poslušat peti.

A prijatelju sem rekla,
naj pusti kosa v gnezdu,
naj vzleti svobodno, poje in živi.

Kako bi te, kos, jaz
imela tu z menoj v kletki?
Še ti bi pel od žalosti kakor jaz.
Kako naj tebi, kos, krajšam svobodo?
Srce bi me bolelo,
imeti te tu zaprtega z menoj.

A avstralske ptice tudi znajo
lepo peti,
poznane so po svetu,
cakatoo, galah, budgies in druge,
ker so večbarvnega perja
in se jih da naučiti kakšno besedo govoriti.
A naše od doma ptice
in njih pesem
so kakor od doma pozdrav.

A Avstralci se pritožujejo,
da naše ptice ne spadajo sem.
Kaj pa druge živali in rastline,
ki so jih prinesli ljudje s seboj?
In mi vsi, ki smo prišli
z vseh koncev sveta?
Morda ne pripadamo sem,
ker nismo Aborižani?

BLUE MAUTAINS

Razgled po pokrajini Blue Mautains
srce mi veseli in dušo.

Pokrajina, zaraščena z več
vrstami evkalipta:

v vročem opoldnevu nad pokrajino
razgrnila se modra je mavrična barva,
ki stika se z obzorjem,
od tod ime Blue Mautains.

Pokrajina je sivo zelene barve
skozi celo leto.

Le kdaj za dan, dva v zimskem času
to pokrajino pobeli sneg,
da še bolj je očarljiva.

Ko pa pripeljem se iz Kutoombae
dol v dolino, tu vidim
kenguruje poskakovati.

Iz Lithgow proti Ooberonu,
tu so nasadi borovih gozdov.

Vetra piš skozi veje borov pih,
bori med sabo šepetajo,
le o čem?

Morda kako jim tu je,
zruvani iz zemlje rodne,
pognali tu so korenine.

Usedem se v senco borov
in tu doma za hip počutim se
pod našimi borovci.
Prijetna mi je njih pesem,
saj kot doma šume.
V krošnji črni cakatooji vreščijo,
s storži se gostijo.
Pod bori naše gobe so pognale.
Jaz in bori smo si v sorodu,
prihajamo iz iste domovine,
tu v Avstraliji pognali smo korenine.

GOZDIČ

V rani uri jutra
skozi veje evkalipta,
sonce me pozdravlja.
Kukubara se krohota,
mali vren poskakuje z veje na vejo,
nad mano jata belih cakatoojev vrešči.

Tu, kjer sedaj hodim,
so nekoč taborili Aborižani.
Z grenkobo v grlu
obžalujem vse hudo,
kar jim je bilo storjeno
s prihodom belih ljudi.

*A tistih krutosti vam ni povzročal
moj narod in tudi jaz ne.*

*Dan je lep,
sonce skozi veje evkalipta
pošilja prve sončne žarke,
meni na poti skozi avstralski
gozd v pozdrav.*

ČAKAMO DEŽJA

*Po nebu se lovijo
temni oblaki,
gledamo v nebo.
O Bog, daj,
da se usuje dež.*

*Dežja prosimo
za žejno zemljo,
naša polja so spremenila
se v puščavo.*

*Drevesa se sušijo,
že trd kot kamen
evkalipt poveša glavo.
Kengurujke, ki skrbijo za*

*mladiče,
jih vrgle iz vreč so brez dlake,
ker se bojijo za preživetje.
Živali umirajo,
preti nam lakota.*

*Kako smo brez moči,
ne moremo ukazati nebu,
kdaj naj pada dež.
Samo čakamo, molimo in upamo.*

Kazalo

NAŠE POTI	
<i>Slovenec ljubi</i>	7
<i>Našim prednikom Prema</i>	8
<i>Na Prem</i>	9
<i>Ljubezen</i>	10
<i>Ne bičajte</i>	11
<i>Korenine</i>	12
<i>Dva brata</i>	13
<i>Naše poti</i>	13
<i>V mestu</i>	15
<i>Ta dan</i>	17
<i>Dober dan, gospod</i>	18
<i>V cerkvi</i>	19
<i>Prijatelji moji</i>	20
<i>Moj vaščan</i>	21
<i>Mati se spomne</i>	22
<i>Konji</i>	23
<i>Vojaki</i>	24
<i>Hvala, mati, oče</i>	25
<i>Zemlja mati</i>	25
<i>Poklicni vojak</i>	26
<i>Šema in pust</i>	27
<i>Ta čas</i>	28
<i>Zeljnata glava</i>	29
<i>Sirota</i>	30
<i>Poti ljudi</i>	31
<i>V barki sam</i>	32
<i>Kresnice</i>	33
<i>V čolnu</i>	34

NA VASI	
<i>Oranje, sejanje</i>	39
<i>Slive</i>	40
<i>Stara hiša</i>	42
<i>Mogočno drevo</i>	43
<i>V jeseni</i>	44
<i>Klač</i>	45
<i>Dež</i>	46
<i>Pod latnikom</i>	46
<i>Vrbe</i>	47
<i>Vdova</i>	48
<i>Maline</i>	49
<i>Pri sosedi</i>	49
<i>Pod goro</i>	51
<i>Na ognjišču</i>	52
<i>Kruh</i>	53
<i>Kukavica</i>	54
<i>Kosci</i>	55
<i>Vetra sapice</i>	56
<i>Zapuščena hiša</i>	57
<i>O, da bi mogla</i>	58
<i>Mravlje</i>	59
<i>Pranje</i>	60
<i>Oblekca</i>	62
<i>Potok</i>	63
<i>Suša</i>	64
<i>Pri Tinetu</i>	65
<i>Oreh in trta</i>	66
<i>Bezeg</i>	67
<i>Mačka</i>	68
<i>Zlato</i>	68
<i>Kmet</i>	69
<i>Srebot in bukev</i>	70

<i>Na vasi</i>	71
<i>Brštulin in kofe</i>	72
<i>Burja</i>	73
<i>Vrtnica</i>	73
<i>Poletnega dne</i>	74
<i>Lepa</i>	74
<i>Kamen</i>	75
<i>Orel</i>	75
<i>Krompir v zevenci</i>	76
<i>Ojej, ojej</i>	77

JESENSKA LETA

<i>Dve sestri</i>	81
<i>Glej ju, glej</i>	81
<i>Strina Šproharjova</i>	82
<i>Čas hitro mine</i>	84
<i>Portret</i>	84
<i>Starka čaka</i>	85
<i>Obisk pri zdravniku</i>	87
<i>Slike</i>	89
<i>Baba Kata</i>	89
<i>Na pokopališču</i>	91
<i>Starka</i>	92

LJUBEZENSKE

<i>Na oknu sloni</i>	95
<i>Moj dragi</i>	96
<i>Tvoje oči</i>	97
<i>Nemir</i>	97
<i>Iščem te</i>	98

<i>Ne joči za menoj</i>	99
<i>Odšel si</i>	101
<i>Zapoj, fantič moj</i>	102

OTROCI

<i>Otrok moj dragi</i>	105
<i>Čakam</i>	105
<i>Naj bojo otroci veseli</i>	106
<i>Otroci</i>	107

DOMOTOŽJE

<i>Vlak</i>	111
<i>Reber</i>	112
<i>Frane</i>	113
<i>Božič</i>	114
<i>Čaplje</i>	116

MOJE ŽIVLJENJE

<i>Bolezen in starost</i>	119
<i>Življenja reka</i>	121
<i>Luč</i>	122
<i>V tujini</i>	122
<i>S tabo</i>	123
<i>Ljudje</i>	124
<i>Sončnica</i>	124
<i>Drevo</i>	125
<i>Srce in mošt</i>	126
<i>Moje življenje</i>	127
<i>Pazim</i>	129

<i>Srce trpi</i>	130
<i>Galebi</i>	130
<i>Pik kače</i>	131
<i>Nežna in medena</i>	132
<i>Ne želi</i>	132
<i>Sedaj</i>	133
<i>Drobne ptičke</i>	134
<i>Moja družba</i>	135
<i>Aborižanka</i>	137
AVSTRALSKE	
<i>Ptice</i>	141
<i>Blue Mautains</i>	143
<i>Gozdič</i>	144
<i>Čakamo dežja</i>	145
KAZALO	147

Oblikovanje in tisk:
Tiskarna Mljač, Divača

Divača, 2005

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

GS

0 701 424

200918613

COBISS 0